

3. Sagerne 182, 184 og 185/82:

- a) Den beslutning, der indeholdes i skrivelse af 24. september 1981, annulleres i det omfang, den ikke angiver sagsøgernes kompetenceområder og deres indplacering i en af prioritetsgrupperne i den oprindelige egnethedsliste:
- b) Sagsøgte frifindes i øvrigt.

4. Kommissionen betaler omkostningerne i samtlige sager.

Kakouris

Everling

Galmot

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 9. oktober 1984.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl

Ekspeditionssekretær

C. Kakouris

Formand for tredje afdeling

**FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
SIR GORDON SLYNN
FREMSAT DEN 5. JULI 1984 ¹**

Høje Domstol.

Bestemmelsen i tjenestemandsvedtægtens artikel 45, stk. 2, om at en tjenestemands overgang fra en kategori til en højere kategori kun kan finde sted på grundlag af udvælgelsesprøve, gælder efter vedtægtens artikel 98, stk. 2, ikke for visse tjenestemænd, der har stillinger inden for det nukleare område, som

kræver videnskabelig eller teknisk viden. For sådanne tjenestemænd gav Kommissionen på det for nærværende sager relevante tidspunkt i Meddelelser fra administrationen nr. 220 af 20. december 1978 »De nærmere regler forud for beslutninger om ændring af kategori fra B til A for tjenestemænd i de videnskabelige eller tekniske tjenestegrupper ('meddelelsen')«.

¹ — Oversat fra engelsk.

Meddelelsen opfordrede sådanne tjenestemænd med lønklasse, anciennitet og erfaring, som angivet i meddelelsens artikel VI til at ansøge om overgang i overensstemmelse med de nævnte regler, hvis formål angaves at være »at indføre en ordning, ved hjælp af hvilken man kan vurdere egnetheden hos videnskabelige eller tekniske tjenestemænd af kategori B til at udføre arbejde, der henhører under kategori A ... og som følge heraf give dem adgang til denne kategori«. Det blev fremhævet, at reglerne var udformet for »at sikre, at disse beslutninger er velbegrundede«.

Et ad hoc-udvalg blev nedsat for at udfærdige listen over tjenestemænd i kategori B, der var egnet til sådan overgang. Det påhvilede dette udvalg at undersøge de enkelte ansøgninger. Ansøgere, der var universitetsuddannede og havde den nødvendige erfaring, skulle anerkendes som egnede til overgang efter dokumentation af deres eksamensbeviser og »en samtale med udvalget med henblik på at vurdere kompetenceområdet« (III. 2, d)); ansøgere, der ikke var universitetsuddannede og som fandtes egnede efter en første undersøgelse, skulle indlevere en skriftlig besvaret opgave, på grundlag af hvilken udvalget skulle tage stilling til den pågældendes kvalifikationsniveau og vurdere om ansøgeren kunne udøve hverv i kategori A (III. 2, a og c)).

Efter undersøgelserne skulle udvalget sende »en rapport indeholdende en nærmere begrundelse til ansættelsesmyndigheden med listen over de ansøgere, som anses for egnede til at udøve hverv i

kategori A, med angivelse af hver ansøgers kompetenceområde(r)« (III. 2, e)).

Ikke enhver ansøger med de rette kvalifikationer kunne gøre regning på omgående overgang, da beslutninger om overgang først skulle tages af ansættelsesmyndigheden under hensyn til tjenestens behov og de budgetmæssige muligheder.

På det tidspunkt, meddelelsen blev offentliggjort, var de fire sagsøgere i nærværende sager, der er belgiske statsborgere, tjenestemænd i kategori B, og beskæftiget i Ispra. De har alle en belgisk teknisk ingeniørexamen, som efter belgisk lovgivning sidestilles med en universitetseksamen. Til trods herfor blev de åbenbart anmodet om at indlevere en skriftlig opgave til udvalget.

Efter at have gennemgået ansøgningerne udfærdigede udvalget to lister over egnede ansøgere, som blev offentliggjort i Meddelelser fra administrationen nr. 281 af 10. juni 1980. I den første liste, der betegnedes som »1. prioritet«, var de pågældendes navne opstillet i alfabetisk orden, mens de i den anden liste, der betegnedes som »2. prioritet«, var opstillet efter fortjenester. Begge lister angav den enkeltes kompetenceområde. Ingen af de fire sagsøgere blev optaget på nogen af listerne. Med skrivelser øjensynligt afsendt den 9. juni 1980, i et tilfælde udateret, blev det meddelt dem, at udvalget, »som havde til opgave at bedømme kompetencen hos tjenestemænd i kategori B til at udføre opgaver

henhørende under kategori A«, ikke havde set sig i stand til at optage dem på listen, og at de skulle forbedre deres kvalifikationer med henblik på deltagelse i en senere procedure.

Med sagerne 80-83/81 anfægtede de herefter gyldigheden af ad hocudvalgets beslutning, der nægtede at optage dem på listen over egnede ansøgere; de påstod beslutningen annulleret. Før svarskriftet var afgivet i de nævnte sager blev sagsøgerne med skrivelse af 24. september 1981 fra generaldirektøren for personale underrettet om, at efter en fornyet overvejelse havde udvalget besluttet, at de var egnede til overgang til højere kategori, idet udvalget dog på grundlag af samtalen med de pågældende ikke så sig i stand til at afgøre, på hvilke kompetenceområder de for tiden kunne udføre opgaver henhørende under kategori A med det for Kommissionens tjeneste nødvendige kvalifikationsniveau. I Meddelelser fra administrationen nr. 339 af 16. oktober 1981 offentliggjorde Kommissionen et addendum med en yderligere liste over tjenestemænd egnede til overgang omfattende samtlige sagsøgere. Listen angav ikke noget kompetenceområde, og angav, at de pågældende føjes »til listen over ... tjenestemænd, der er egnede til overgang fra kategori B til A (Meddelelser fra administrationen nr. 281 af 10. 6. 1980«.

Under disse omstændigheder forekommer det mig ikke nødvendigt, at der træffes nogen afgørelse i denne første gruppe af søgsmål, bortset fra, at Kommissionen efter min opfattelse bør afholde omkostningerne i disse sager, der under hensyn til det passede var klart berettigede.

Sagsøgerne var imidlertid ikke tilfredse med udvalgets anden beslutning i to

henseender. I det nævnte addendum blev deres kompetenceområder ikke angivet, og det blev heller ikke angivet, hvorvidt ansøgerne skulle anses som omfattet af den første eller den anden af listerne. Efter at en klage i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 90 var blevet afvist, anlagde de på ny sag med stævninger af 19. juli 1982 i sagerne 182-185/82.

Den 1. januar 1984 blev De Blust, sagsøger i sager 183/82, faktisk forfremmet til kategori A, og han har følgelig hævet sagen, bortset fra spørgsmålet om omkostninger.

I de resterende tre søgsmål vedrører de to første anbringender, sagsøgerne gør gældende, den manglende angivelse af et kompetenceområde. Der påstås annullation af såvel udvalgets beslutning om ikke at angive noget kompetenceområde som af ansættelsesmyndighedens beslutning om tiltrædelse heraf i skrivelse af 24. september 1981. Sagsøgerne gør gældende, at udvalget var pligtig at foretage denne angivelse og ansættelsesmyndigheden pligtig at sikre, at dette skete og ikke offentliggøre nogen liste uden denne angivelse, samt at denne forsømmelse er til skade for sagsøgerne. Kommissionen gør i korthed heroverfor gældende, at udvalget havde en vis skønsmargen med hensyn til, om noget kompetenceområde kunne angives, og at, hvis udvalget fandt, at dette ikke var tilfældet, behøvede den ikke at angive noget. Fandt udvalget således, at ansøgerne ikke havde kvalifikationer til på noget område at udføre opgaver henhørende under kategori A (som det nu synes at blive antydnet som en mulighed), så kunne noget kompetenceområde ikke angives. Herudover anfører Kommissi-

onen, at kompetencen til at udnævne fortsat beror hos ansættelsesmyndigheden, der vil være i besiddelse af samtlige ansøgerens akter. Let er akterne, der er grundlag for den beslutning, der tages i forbindelse med en ansøgning til en bestemt stilling, således at den blotte angivelse af på hvilket område, ansøgeren har været beskæftiget, ikke er af nogen betydning. Ansættelsesmyndigheden kan heller ikke under nogen omstændigheder afhjælpe det, udvalget har forsømt af gøre.

De omhandlede procedureregler er bindende for ansøgerne; efter min opfattelse er de også, selv om de er interne administrative regler, bindende for ansættelsesmyndigheden. De kan ikke anses for at være uden retlig betydning, og ansøgerne er i deres ret til at forvente, at de vil blive overholdt (sag 282/81 *Ragusa mod Kommissionen*, Sml. 1983, s. 1245, præmis 18).

Efter min opfattelse fremgår udvalgets opgaver ganske klart af artikel III, 2, d) i meddelelsen. Anser udvalget en ansøger som værende kompetent til at udføre opgaver henhørende under kategori A, skal den også angive de områder, på hvilke denne kompetence foreligger. Udvalget skal afholde en samtale med ansøgeren netop for at vurdere dennes kompetenceområde (III, 2, d). Kun herved opfylder udvalget procedurens formål, nemlig at tilvejebringe et grundlag for bedømmelsen af egnetheden hos tjenestemænd i kategori B til at udføre arbejde henhørende under kategori A. At udvalget finder en ansøger kompetent til at udføre arbejde henhørende under kategori A må indebære, at udvalget også anså den pågældende for egnet til at udføre sådant arbejde på bestemte områder; det er ikke udvalgets opgave rent abstrakt at udtale

sig om den pågældendes kvalifikationer til at udføre arbejde henhørende under kategori A. Udvalget har heller ikke, når de har fundet den pågældende egnet til at udføre arbejde henhørende under kategori A, noget skøn med hensyn til om det for den pågældendes vedkommende vil angive kompetenceområdet.

For så vidt udvalget undlod at foretage sådan angivelse, foreligger der en fejl; ansættelsesmyndigheden burde have forlangt, at dette skete, og burde ikke have offentliggjort listen uden denne angivelse.

Det gøres dernæst gældende, at der foreligger en fejl fra udvalgets og ansættelsesmyndighedens side derved, at det ikke blev angivet, om ansøgerne henhørte i den første gruppe eller i den anden gruppe i den oprindelige liste, der blev offentliggjort i Meddelelser fra administrationen nr. 281.

Uden at afgøre spørgsmålet forudsætter jeg gerne, at det stod udvalget frit at placere de ansøgere, den oprindeligt fandt egnede, i to lister, den ene alfabetisk (od den indeholder muligt de bedste ansøgere, der alle var omtrentligt lige egnede) og den anden efter fortjeneste, idet jeg dog mener, at udvalget burde have oplyst om forskellen mellem de to lister. Når udvalget imidlertid har gjort dette, og ansættelsesmyndigheden har tiltrådt disse to lister, så må det, hvis yderligere ansøgere angives at »tilføjes listen« i den oprindelige meddelelse nr. 281, være nødvendigt at angive, i hvilken af de to dele af listen de yderligere ansøgere henhører, i hvert fald så længe begge lister fortsat består. Ellers giver tillægslisten indtryk af at være en tredje, måske ringere liste, og uret gøres måske de deri nævnte ansøgere, som burde

havde været omfattet af den første af de oprindelige lister. Når ansøgerne i den anden liste er opført efter fortjeneste, må ansøgere, der »tilføjes« denne anden liste, have krav på også at blive placeret efter fortjeneste. I nærværende sag var der den 24. september (eller 16. oktober) 1981 et navn tilbage på den første liste (der ikke var blevet udnævnt) og ingen udnævnelse havde fundet sted fra den anden liste. Der fandtes således fortsat to lister, og udvalget burde have præciseret i hvilken liste, og for den anden listes vedkommende, da hvor, den enkelte ansøger placeredes.

Jeg er med Kommissionen enig i, at det i sidste ende er ansættelsesmyndigheden, der afgør, hvor mange udnævnelser, der kan foretages, under hensyn til de ledige stillinger og budgetmæssige overvejelser: ansættelsesmyndigheden har en skønmæssig beføjelse til at vælge den bedste ansøger til enhver ledig stilling. Det er også klart, at udnævnelserne faktisk ikke fandt sted i den fortjenstorden, der fremgår af den anden liste, og at en ansøger fra den anden liste og en fra det omhandlede addendum blev udnævnt før en ansøger i den første liste.

Ikke desto mindre, og da procedure-reglerne ikke blev iagttaget i to henseender, forekommer det mig, at resultatet er, at ansøgerne muligt er i en ringere stilling a) hvis intet kompetence-område er angivet (da udvalgets angivelse af kompetenceområdet klart havde til formål at blive lagt til grund i forbindelse med en beslutning om overgang) og b) hvis de yderligere ansøgere blot anføres alfabetisk for sig selv uden nogen

angivelse af deres forbindelse med ansøgerne i den oprindelige liste.

Det er værd at bemærke, at samtlige tjenestemænd i den første gruppe er blevet udnævnt; 7 ud af 8 er udnævnt i den anden gruppe. Af disse 22 tjenestemænd blev 8 udnævnt efter udarbejdelsen af det omhandlede addendum, mens kun to af ansøgerne i nævnte addendum, heriblandt de Blust er blevet udnævnt.

Når det først er godtgjort, at procedurerreglerne ikke er blevet overholdt, er dette efter min opfattelse tilstrækkeligt til, at Kommissionen har bevisbyrden for, at der ikke foreligger nogen forfordeling af ansøgerne i det omhandlede addendum. Selv i betragtning af, at udnævnelser er afhængige af, at der er ledige stillinger på bestemte områder, og af budgetmæssige hensyn, mener jeg ikke, at Kommissionen har løftet denne bevisbyrde.

I deres fjerde og sidste anbringende har sagsøgerne anfægtet ansættelsesmyndighedens beslutning om ikke at tilbagekalde samtlige udnævnelser på grundlag af listerne offentliggjort i meddelelser fra administrationen nr. 281 af 10. juni 1980. Sagsøgerne påstår således samtlige disse udnævnelser annulleret. Denne påstand forekommer ude af proportioner med sagsøgernes berettigede interesser. Disse vil blive tilgodeset på tilstrækkelig måde,

såfremt ad hoc-udvalgets og ansættelsesmyndighedens beslutning, i det omfang denne er mangelfuld, kendes ulovlig for så vidt den vedrører sagsøgerne. Støtte herfor finder jeg i præmis 35 i dommen i sagerne 4, 19 og 28/78 *Salerno* mod *Kommissionen*, Sml. 1978, s. 2403. Der

blev udvælgelseskomiteens beslutning om ikke at give sagsøgerne adgang til en udvælgelsesprøve annulleret, men Domstolen afstod fra at tilsidesætte udvælgelsesprøvens resultat eller at annullere udnævnelser på grundlag af denne.

For så vidt angår De Blust forekommer det mig, at ingen afgørelse er nødvendig i hans sag, bortset fra, at hans omkostninger i sagen efter min opfattelse bør afholdes af Kommissionen.

For så vidt angår sagerne 182, 184 og 185/82 bør det efter min opfattelse udtales, at ad hoc-udvalgets og ansættelsesmyndighedens beslutninger vedrørende sagsøgerne lider af væsentlige mangler ved at undlade at angive ansørgernes kompetenceområder og ved ikke at angive på hvilken liste, og for den anden listes vedkommende hvor på denne, hver af sagsøgerne skulle placeres.

Sagsøgerne er efter min opfattelse berettiget til sagsomkostninger ikke alene i sagerne 80-83/81, men også i sagerne 182-185/82.